Ч. 209 Середа 17 (29) вересня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З'їзд мужів довіря польских і ческих на Шлезку. — Праска Politik про парляментарне положене. — Справа грецко-турецкого договору).

В неділю відбув ся в Моравскій Остраві з'їзд мужів довіря польских і ческих в присутности звиж 600 участників. По промовах послів Свєжого, Ценцяли і Михейди, та послів ческих Груди, Грубого і Стратіля ухвалено однодушно резолюцию складаючу ся з 7 точок за теперішною політикою парляментарної правиці. Резолюция домагає ся удержавленя польскої ґімназиї в Тішині і ческої в Опаві та взиває послів польских і ческих до Ради державної, аби підпирали справедливі жаданя славяньского населеня на Шлезку, а так само польских і ческих послів соймових в Опаві. Рівнож взиває їх, аби на случай неузгляднення жадань славяньского населення ужили в соймі найострійших средств на спосіб Німців. До Цісаря вислано телеграму з вірнопідданьчою заявою.

Про положене парляментарне доносить Politik з Відня: Ґр. Бадені мабуть розуміє поважний стан річи і хоче знову розмовити ся з правицею. Він обіцяв, що прийде на засідане парляментарної комисиї правиці, котре було заповіджене на нині. Але з причини, що нинішне засідане палати довго тревало, назначено конференцию на завтра на 11 годину. Ґр. Бадені стане перший раз перед повним екзекутивним комітетом правиці. Побачимо, чи ся стріча буде кроком наперед і чи парляментарна більшість нарешті довідає ся при тій нагоді, що ґр. Бадені справді знає, чого він хоче, і чи він має постанову також і виконати свою волю. З дотеперішних переговорів з правицею можна було набрати переконаня, що наміри правительства є поважні. Коли правительство справді гадає глядати помочи у правиці, то мусить з тою більшостию бути одноцільним і готовим ужити своєї сили, котрою хвалить ся, бо ходить о те, щоби поконати парляментарну і позапарляментарну ворохобню. Нехай же в сій важній хвили заступники ческого народу памятають на ті високі ідеї і цїли, які від давна містять ся в програмі ческої делеґациї. — Сподівана в молодоческім клюбі політична дебата не відбуде ся нині ані завтра, але аж в понеділок в Празі на зборах мужів довіря. — Як зачувати, мають славяньскі клюби більшости зажадати від президента дра Катрайна, щоби оправдав ся з нинїшного свого поведеня супроти послів, промовляючих по чески і по польски. — На послїднїм засїданю полуднево-славяньского клюбу зложено кілька внесень, котрі мають на цїли повне проясненє відносин клюбу до більшости і до правительства. В тих внесенях особливу вагу кладе ся на те, що треба утворити орґанїзацию, котрої задачею було би довести до як найтїснїйшої єдности між сторонництвами більшости. Др. Булат зазначив, що треба візвати правительство, щоби запоручило ясно, що заспокоїть жаданя народностий, заступлених в славяньскім християньско-нацнональнім клюбі. Дрови Ферянчичеви припоручено списати ті жаданя і передати парляментарній комисиї правиці. Виконавчий комітет полуднево-славяньского клюбу зійшов ся сегодня і уложив оконечно жаданя, списані Ферянчичем. При тій нагоді указав др. Булат на конечність орґанїзациї правиці на підставі засад, виложених в адресї правиці. Наконець ухвалено внесеня полуднево славяньского клюбу в справі орґанїзациї припоручити парляментарній комисиї правиці до принятя.

З доброго жерела доносять з Атен, що король Юрий не гадає віддавати справу принятя або відкиненя условий мира під загальне голосоване народу, бо то могло би в теперішних відносинах зашкодити династиї. Противно король гадає сам формально запротестувати против фінансової контролї, але остаточно уступити перед волию держав. Положене в Атенах єсть тепер таке, що король може бути поважно загрожений. Тимчасом Туреччина внесла предсталене до держав, щоби приспішено остаточне заключенє мира, бо она приготована на окупацию Тесалїї лише до осени, а коли би то мало тревати довше, мусїла би поносити нові а тяжкі жертви.

Новинки.

Львів дня 28-го вересня 1897.

— **Для військових міста Львова.** Маґістрат міста Львова оголошує: *A)* Сегорічна контроля перебуваючих у Львові вояків і резервістів запасових нечинної оборони кравової (ляндвери), асентированих в роках 1885 до 1897 відбуде ся

---

7)

Войткове женихане.

(Оповідане з польского — Севера).

(Дальше).

— Щож там дома? — відозвала ся уминсне мати, аби вивести дівчину з заклопотаня.

— Добре — відповіла Зоська, відоймаючи руку від очий. — А щож би мало стати ся? Андрусь поїхав з плугом до Суменя, а Ясько в лісї. Вернуть на полудне — додала обертаючись до Войтуня.

— А снїдане маєш?

Дівчина усьміхнула ся гордо, кивнула головою таємничо і значучо моргнула очима.

— Буде щось знаменитого — сказав Войтуньо.

Господар звернув з гостинця на вузкий місток, задне колесо всунуло ся в рів і віз перехилив ся. Мати, Войтуньо і Зоська почали важити на другу сторону, коники тягнути, господар кричати.... Коло вийшло з рова, віз випростовав ся і поточив ся вузкою доріжкою на подвіре перед хату.... Войтуньо з цікавостию ущасливленої дитини розглядав ся довкола.

Перша з воза зіскочила Зоська, витягаючи до матери руки і зсадила єї. Войтуньо стояв вже на землі.

Отець відпровадив коні, мати з сином і з дочкою увійшли до комнати.

Було там чисто і тепло. Довгий стіл застелений білим обрусом надавав комнатї сьвяточний вигляд. Войтуневи сьвітили очи радостию і зворушенем. Спомини чим раз живійше тиснули ся до єго мозку. Мати і дочка почали порати ся в комнатї, він сїв на лавцї, водячи очима за ними і виглядаючи крізь вікно на обійсте.

— Ну щож, пригадуєш собі, як ти туди пустував, що? — відозвала ся мати і присунувшись до хлопця, почала єго гладити по лици.

— Пригадую собі — відповів.

— А памятаєш, як ти Зоську оббив кропивою і за то дістав від вітця?

— Що ви, мамо, нагадуєте такі дурницї? — крикнула Зоська, розставляючи миски на столї.

Увійшов отець, сховав бич до комори, шапку повісив на кілок, обтер мокрі від ранної роси вуси і сїв коло сина. Усьміхав ся, радий з себе. На єго честнім лици малювало ся вдоволене.

— Мій старий, щось дуже радий — замітила господиня, вдивлюючись в мужа.

— Бо й правда — відповів. — Дїти хвають ся на потїху; Войтуньо — Зоська....

В тій хвили Зоська, аби відвернути увагу, вхопила горнець горячого борщу і почала розливати єго на миски.

— Адїть, яка підхлїбниця! — відозвала ся мати. — Бураковий борщ на сметанї, рожевий, аж пахне....

Зоська поставила миску примащених сьвіжим маслом горячих барабуль. Клуби пари оповили родину.

— Такого снїданя не їв я від кількох лїт, а другий раз буду може їсти на весїлю Зоськи.

— Тату, бо утїкну! — крикнула дївчина.

Войтуньо хотїв щось сказати, але мати — моргнула на него, аби мовчав.

По снїданю господиня з Зоською щось шептали поміж собою, входили і виходили до комори, отвирали скринки і відмикали, аж вкінци мати взяла сина за руку і завела до комори, до застеленого постелию ліжка Зоськи.

— Ти вже досить науганяв ся по сьвітї, дві ночи ока не замкнув, розбериж ся, лягай і спічни, а як виспиш, то прийдеш до нас. Братя вернуть з поля, старий також і поговоримо разом. Тепер самі очи замикають ся тобі.

Войтуньо поцїлував матїр в руку па знак, що годить ся і ледве притулив голову до подушки заснув. Снилось єму, що бив Зоську кропивою, але Зоська несподївано замінила ся в Марину. Та зміна зробила єму велику приємність, він усьміхав ся і тїшив ся.

Вже було добре з полудня, коли пробудив ся, перетер очи, оглянув ся де єсть, одів ся скоро і вийшов до комнати.

При отвертім вікнї сидїв па лаві господар, пакаючи люльку, коло него мати, при другім вікнї гафтувала Зоська ріг білої хусточки, розпнятої на денку від ситка. Двох братів, здорових і сильних хлопців, стояло коло комина. На вид старшого брата почервонїли і несьміло наближаючи ся до него, цїлували єго в лице. По обідї окружила родина Войтуня і почала ся розмова о клопотах і надїях рільничих, о добутку і надїях на будуще.

— Єсть вас четверо разом — сказав тор-

в жовтни в такім порядку: 26-го з середмістя, 27-го з І-ої дільниці, 28-го з ІІ-ої, 29-го з ІІІ-ої, а 30-го з IV-ої дільниці міста. Обовязані до контролї ляндверисти мають ставити ся з пашпортом точно о 9-ій годині рано в будинку ц. к. доповняючої команди оборони краєвої нр. 19 при улици Яблоновских. Хто не ставить ся до сеї головної контролї, мусить безуслівно явити ся до контролї додаткової, котра відбуде ся 20-го падолиста с. р. в тім самім місци і мусить при тім оправдатись, длячого не ставив ся до головної контролї, бо инакше власть військова потягне єго до одвічальности. — *Б)* Всї мешкаючі у Львові належачі до загального ополченя, мають (на основі закона з 10-го мая 1894) зі своїм пашпортом загального ополченя або з документом свого відходу з войска лично замельдувати ся в львівскім маґістратї (в ратуши в сали радній на І. поверсї) в терміні від 6-го до (включно) 9-го жовтня с. р. межи годиною 9-ою а 1-ою перед полуднем або 4 ою а 6-ою пополудни. Хто би з причини непоборимої якої перешкоди не міг в тих днях явити ся, буде мусїв замельдувати ся в маґістратї в днях 5 го або 6-го падолиста. Хто не має анї пашпорту загального ополченя або документу відходу з війска (абшиґу, цертифікату, посьвідченя і т. п.), повинен принести з собою инший якийсь документ для посьвідченя тотожности особи (метрику, сьвідоцтво свійщини, книжку робітничу і т. п.) Хто в приписанім речинци не замельдує ся, підпадає карі грошевій від 2 до 100 зр.

— **Пашпорти до Росиї**. Wiener Ztg. оголошує комунїкат Міністерства заграничних справ о важности пашпортів до Росиї і о потребі їх відновлюваня. Після арт. 203 і 301 росийского статута пашпортового установлена є важність консулярних потверджень (visa) на час шести місяців; в протягу того часу прислугує подорожному право переїзджати кілька разів границю на підставі того самого „віза“. По шести місяцях треба пашпорт предложити росийскому консулатови до потверджeня. При каждоразовім „візованю“ платить ся 3 зр. яко такса, однак не вільно платити такси за довший як 6-місячний протяг часу, н. пр. 18 зр. на три роки (бо так довго тревае важність пашпорту).

— **Товариство „Міщаньска Бесїда в Стрию“** устроює в суботу 2-го жовтня с. р. в льокали під „Чорним орлом“ (в ринку) вечерок з танцями. Початок о годині 8 вечером. Вступ: для членів 60 кр. а з родиною 1 зр. 20 кр.; для нечленів 80 кр., а з родиною 1 зр. 50 кр. Стрій звичайний, сьвяточний. Вступ тілько за оказанем запрошеня.

— **Огнї.** Дня 20-го с. м. знищив пожар в Мостах малих 11 селяньских загород. Шкода виносить около 18.050 зр. Причиною пожару було полишенє дитини без надзору, котра бавила ся сїрниками. — Дня 20-го с. м. згоріло в Кивци, жидачівского повіта, одинайцять селяньских загород. Необезпечена шкода виносить 11.042 зр. Огонь мав підложити 15-лїтний хорий на умі Іван Барщевский. В огни попекла ся селянка Мария Барщевска. Єї уміщено в шпитали.

— **Страшна пригода.** В Колошварі, в Семигородї, лучила ся сими днями нещасна пригода. Коло зелїзничого двірця будовано там склади для семигородского товариства складів вина. Будова була зла і оногди завалило ся склепінє та засипало кількадесять робітників, робітниць і дїтий. Богато убитих і тяжко ранених. Будівничому зроблено процес.

— **При киненю каменя** зломив собі вчера руку складач Жигм. Кляцковский у Львові. Він не ударив о нїчо, лише сама кість була видко така слаба, що коли Кляцковский кинув з напруженем каменем на каштан, аби збити овоч, она пукла і розломила ся на дві части. То діяло ся в парку і товариші прогульки візвали зараз помочи ратункової стациї.

— **Огонь в зелїзничім поїздї.** В вагонї поспішного поїзду на шляху Брукселя-Париж вибух огонь на стациї Ольної і знищив богато товарів, вартости 150 тисячів франків. Жертв в людях не було.

— **Утопив ся** в сливковій ґаляреті в Санкт Еґиді під Градцем оден столярский челядник. Мав він до роботи накривку до величезної бочки наповненої ґаляретою сливок. При тій роботї упав случайно в густу теч і утопив ся в очах многих людий. Всякі заходи, щоби єго звідтам в пору витягнути не повели ся, а одна з осіб занятих при ратунку мало сама не пострадала житє в подібний спосіб.

— **Помер** Тит Будзиновский, бувший управитель руской школи вправ у Львові, дня 25-го с. м., в 58-ім роцї житя.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Добрі ради.

— Дещо о житї „Тріюм“. Управа „Тріюм“ розширює ся що раз більше по нашім краю, з того видко, що оно має не лиш велику вартість, але й надає ся дуже добре до управи в наших сторонах. Щоби же як найбільше господарів познакомити з сим родом жита, подаємо тут о нїм деякі замітки, які нам прислав о. Іларий Сїменович, парох в Сухоставі, котрий то жито управляє. Він каже: „Зерно жита „Тріюм“ єсть звичайної величини дорідного жита простого, саского або „Імперіяль“, дещо коротше, але троха грубше. Стебло єсть значно грубше і довше, а коли дсбре удасть ся, сягає майже до двох метрів; тим самим і колос єсть хороший. Минувшого лїта, коли жита у нас не удали ся, колос довготи двайцять і кілька центиметрів не був рідкостию. Найважнїйша прикмета сего жита єсть, що оно дуже добре корчує ся. Корч з одного зерна о 30 до 40 стеблах не належав також до незвичайної рідкости. Пересічно були корчі о 15 до 20 стеблах. Минувшого року зібрав я з одного висїяного кірця повних 20 кірців дорідного зерна — а се у нас найбільша рідкість, бо звичайнe жито дає нам в найлучшім разї 8 до 10 кірців з одного. — Що до способу управи, то безусловно не годжу ся з тим, що жита „Тріюм“ сїє ся 50 кільо на морґ, нїколи більше. То як-раз єсть взглядне. Я сїю се жито від трох лїт кождого року в двох „руках“ цїлком від себе ріжних, як що-до якости землї так і часу сїйби, а крім того слїдив я сего року стан управи на яблоновскім фільварку княг. Чарторийской, де минувшого року продав я 15 кірців того жита, отже маю богато досьвіду. Ріля сильна, чорнозем церепускаючий, докладно управлена, що правда, не потребує більше як 50 кільо; але ріля піснїйша, на засів пізнїйший потребує 60 до 70 кільо, а глиниста, зимна і на засів пізний, як в жовтни, в разївцї по стерниску потребує уже 80 до 90 кільо. Се для кождохо рільника річ ясна і зрозуміла; впрочім кождий ґазда знає прикмети і силу своєї рілї. — Я лиш додам

жествено отець, а ґрунту всього дванайцять морґів. Випадає рівно на кожде по три — але і нам треба жити. Отже даємо на голову по два морґи, а й собі задержуємо по два.

— Зосьцї — говорила дальше мати — трафляє ся статочний хлопець, тихий, робітний, а й заможний, щось близько пять морґів поля... І якже тут не дати? Треба!

Зоська заслонила очи хусточкою розпнятою на денци.

— Тату і мамо — відозвав ся Войтуньо.

Всїх очи цїкаво і тревожно вліпили ся в него. Хлопцї задержали дух в собі, Зоська розтворила на пів губу.

— Богато ви видавали на мою науку, відоймаючи собі від уст.

— Правда — присьвідчила мати.

— Тепер на мене черга. Три морґи мого ґрунту віддаю братям і сестрі. Сестрі до віна додаю морґ, а по вашім житю поділять ся двома братя.

Мати обіймила сина, на лици Зоськи виступили румяцї, старому сьвітили ся очи

— А не казала я вам, що Войтуньо нас виратує. Серце матери вгадало... Нехай же тебе поцїлую, моя золота рибко! Тепер вже Місюриха не буде вже насьмівати ся з Зоськи, а старий Місюра поклонить ся шапкою та попросить єї для свого сина.

Отець почув ся від разу богатїйшим о три морґи і підкрутив по молодецки вуса.

Місюра упокорить ся, Місюриха замкне губу, прибуло єму три морґи.

— Дїти подякуйтеж братови! Зробив вам не аби який подарунок. Три морґи пшеничного ґрунту ха-ха! — засьміяла ся мати обтираючи хусткою очи, виповнені сльозами зворушеня.

Зоська перша, обтерша запаскою уста, поцїлувала Войтуня, братя за нею.

Старий на ту утїху післав по ґарнець пива. Пили і тїшили ся. Перед вечером завела родина Войтуня до дарованих ним трех морґів. По дорозї вступили до приятелїв. Всюди приймали їх сердечно, дякували Войтуневи за дарунок з тої причини, що преці кусник землї лишить ся при родинї. Не обійшло ся без частованя.

Пізно вертали до дому. Мати підпирана сином, то з тиха засьміяла ся, то заспівала щось веселого, то обтирала сльози в очах.... Всьо то з великої радости, а трохи й з почастунку.

На другий день рано разом з Зоською поїхали до Бохнї. Там у нотаря зрік ся Войтуньо трех морґів свого ґрунту. Морґ дарував Зосьцї, а два братям, полишаючи їх в уживаню родичів.

Проведений в полудне на зелїзницю, від'їхав.

V.

Перед вечером повернув Войтуньо до Стшегочиць.

Ледве злїз з візка, оглянув огород, хвалив хлопця, або давав єму науки. В слїдуючі дни був задуманий, поважний і роботящий.

В недїлю написав лист, залучив до него сьвідоцтво разом з листом професора, запечатав і заніс сам на почту.

Тиждень пізнїйше прийшла відповідь з Майдану.

— Принятий, я принятий! — крикнув в своїй комнатцї. — Чи я справдї принятий?— повтаряв щипаючись та бючи себе по голові, аби пересьвідчити ся, що не спить, що то дїйстність.

Вечером одїв ся сьвяточно і пішов до дїдички.

Довго розмавляли, Елїза підслухувала.

— Той дурний Войтко став огородником в Майданї — відходить!.... А нехай собі іде.

— Де той Майдан, який той Майдан? — питала.

Нїхто у дворі не умів відповісти, але догадувано ся великих річий.

Войтуньо огородником в Майданї.

Вість поволи висунула ся з двора, дістала ся на білий, мурований гостинець і розбігла ся в двох противних напрямах до Бжостка і Дембиці. Жид при мостї не задержав єї — Рифка пустила без оплати через рогачку.

— Войтуньо має місце в Майданї! — повтаряно, не уміючи означити значінє тої вісти.

Аж Лейба на рогачцї і єго дочка Рифка повіли всьо.

Лейба держав перевіз на Сянї коло Майдану, знав огороди і огородника майданьского.

— То пан — говорив людям — більший як наш управитель. У него годинник з самого золота такий великий — показав кулак. — У него корови як наші воли — кивав головою. — А покої як у комісара в Пільзнї — моргав очима. — Моїй Рифцї дав раз китицю а чого то в нїй не було, цьвіти з цїлого сьвіта. Щоби обійти огород майданьский, треба цїлого пів дня — а щоби самих огородничих хлопцїв зчислити, треба пальцїв двох рук.

Чула то Лейбине оповіданє дівчина з Полудника, вертаючи з міста і повторила їх Заяцевій, Заяцева дочкам, а дочки вітцеви.

— Тихо! — шепнув Заяць показуючи в сторону Поломиї — тихо, Поломийскі лиси занюхають зьвірину на пять миль і всьо пропало. — Взяв рушницю, насадив шапку на уха і пішов. Вість бігла перед ним супроводячи єго берегом Вислоки до великого моста.

Заяць з Лейбою знали ся від давна і все з собою богато говорили, а на осїнь, при розпочатю вирубу в лїсї, все з собою довго шептали в алькири.

І нинї пішли шептати до алькиря, цїкава вість всунула ся за ними, підхоплюючи кожде слово.

На закінченє наради, Лейба вийняв фляшку горівки, випив до Заяця і оба подали собі

ту замітку, що цілком природно не належить сіяти зерно, призначене на розплід в злу або зле управлену рілю, бо зерно скоро зводить ся. Так само належить уважати на добрий плодозмін. — Жито „Тріюм“ належить до т. зв. „голого“, т. є. єго зерно в колосї майше в половинї есть наге. З того слїдує, що єго належить збирати в свиді, заки ще зеренце в сподї при колосї есть зеленкувате і через те держить ся колоса. Коли перестоїть, дуже обсипає ся, а в горячий день утрата зерна може бути і в половинї. В молоченю есть мягке т. є. легко і докладно вибиває ся. Солома єго, коли жито хорошо удасть ся, на пошите менше здібна; за те на січку знаменита, бо хоч стебло грубе, стїни єго суть тонкі і мясисті. — Жито „Тріюмф“ можна купити у о. Ілярия Сїменовича в Сухоставі, почта в місци; у о. Володимира Каратницкого в Григорові, почта Монастириска і в „Першій рускій Торговли в Рудниках“ послїдна почта і стация зелїзниці Більче-Волиця.

— На вигублене тарганів (швабів) есть дуже добра слїдуюча мішанина, котру треба казати собі зробити в аптиці: 2 части бораксу і одна часть саліцилевої кислоти. Тим порошком треба засипати всї шпари, де криють ся таргани, а відтак заліпити шпари ґіпсом. Коли-ж би не можна дійти місця, де таргани криють ся, треба розварити гороху трохи єго помастити як ю омастию, додати того порошку — на три части тої мішанини гороху з омастию і пивом одну часть порошку і поробити малі галушки та попідкидати на місце, де показують ся таргани. Так треба зробити кілька разів, а се плюгавство певно вигубить ся.

Не лишати бараболь при копаню на поли! При копаню бараболь треба зазбирувати всї, хоч би й надгнилі і порозтинані рискалем бараболї, бо хто їх лишає на поли, сам собі робить велику шкоду. В такі бараболї в'їдають ся борозняки та личинки всїляких шкідників і в них виводять ся, а відтак і польні миши мають чим живити ся та розмножують ся страшенно. Але найважнїйша річ в тім, що в надгнилих бараболях суть зародки грибка, котрий розмножує гниль, котра на другий рік нищить цїлі лави. Для того треба визбирувати всї надгнилі бараболї, складати їх на купу, полити вапном і так зробити нешкідливими.

Телеґрами.

Відень 28 вересня. Стан здоровля ґр. Баденього цїлком вдоволяючий, так що п. Президент Мінїстрів полагоджує без перерви справи свого уряду. — Є. В. Цїсар поручив телеґрафічно з Будапешту занехати слїдство в справі поєдинку, яке зарядила була прокураторія. — Румуньский король зложив вчера довшу візиту насамперед ґр. Ґолуховскому, а відтак був три чверти години у ґр. Баденього.

Будапешт 28 вересня. Між австрийским а угорским правительством ведуть ся переговори о заключене дволїтної провізориї угодової. Однако коли би перед тим заключено остаточну угоду, то тим самим провізория перестала би обовязувати.

Париж 28 вересня. Франция буде напирати на розвязане справи єгипетскої і перша піде против Анґлії.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаічні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр. — Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр. з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темряві драма 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвеник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр.

руки. Заяць пішов до міста по тютюн і вступив на склянку пива під олеандри.

Під олеандрами знали о іменованю Войтуня і о Майданї.

О Майданї говорено широко. Заяць слухав, стриг ушима, усьміхав ся з під звисаючих вусів, але мовчав. Тимчасом вість з алькиря Лейби побігла просто до Стшегочицкого огорода і так почала манити і тягнути, поки не витягнула Войтуня на битий гостинець в сторону міста.

Войтуньо ішов поважно, в надії, що зайде до міста, відпічне під олеандрами і напє ся пива.

Надія завела єго. На гостинци панувало темне око Рифки — від ринку пільвненьского до першого горбка за містом і від рогачки до до коршми і горальнї стшегочицкої. Темне око Рифки доглянуло Войтуня, єго поважний хід і донесло вітцеви.

Лейба пригладив бороду і вийшов, а удаючи що єму спішно, прискорив ходу. Аж перед самим Войтуньом нагле задержав ся, привитав єго, желаючи щастя на новій посадї. Розпочала ся розмова о майданьскій околици, тамошних огородах і відносинах.

Пан Лейба запросив пана Войтуня до себе. Огородник згадав о пиві під олеандрами. По пиво післано Рифку. Двох „краянів“ з над Сяну засїло в алькири. Будучий огородник майданьский на софі, як достойник, а перед ним на кріслї Лейба. Рифка принесла пива. При другій склянцї почали розвязувати ся язики. Лейба поволи зійшов на доохрестні панни. Говорив о дочках урядників, а потім зараз почав хвалити Заяцїві з сили і здоровля.

Войтуньо з легка випитував єго о Долинів і о Мариню.

Лейба надставив уха, ловив кожде слово і записував в памяти. Вкінци Войтусь виповів ті памятні слова:

— Лейбо, скажіть менї, чи майданьский огородник може старати ся о дочку лїсничого?

— Лейба хвильку думав, розважав, встав і сказав торжественно:

— Може! Огородник майданьский пан — а у лїсничого осьмеро дїтий. Мариня найстарша і найкраснїйша. Елеґантна, алябастер, господарна, она одна голова в цїлім домі. Хто возьме Мариню, той якби взяв готівку — ну, от так зо два тисячі.

— Отже як радите Лейбо — зачинати?

— Зачинати зараз. Доливи не дурні люди — мають розум.

— Зачинати, але як?

— Що то як? — повторив Лейба і погадав. — То вже моя голова. Нехай пан Войтїх спокійно спить, від того Лейби голова. Знаєте, що то не така дурна голова як видає ся.

— Я знаю, що Лейба має голову на карку і тому радьмо.

— Що тут радити? — скрикнув запаляючись Лейба. — Чого тут радити, коли пан Войтїх вірить в мою голову, то я пораджу, але аж завтра. То не така мала річ, як здає ся. А той Долива хоч лїсничий, але шляхтич. Кождий шляхтич гордий, ви то знаєте. Панна Мариня то така ласа річ, що аж пахне. То алябастер, цукор і мід.

Лейба, аби надати правди своїм словам, почав голосно мляскати і облизувати ся.

— Висватайте мене, а буде десятка ваша.

— За такий алябастер з медом, я варт і пятьдесятку. Але що дасте, то згода. Я може верну до свого краю під Майдан. Тут нема що робити, тут за мудрий нарід.

Попращали ся, подавши собі руки. Войтуньо вернув до двора. Рифка побігла наймити коня. Коли привела, запрягли єго обоє з вітцем до „біди“ на двох колесах.

Рифка чула розмову вітця з огородником і розуміла інтерес.

(Конець буде).

Надіслане.

Яко добру і певну льокацию

поручаємо:

4½ прц. листи гіпотечні,
4 прц. листи гіпотечні коронові,
5 прц. листи гіпот. преміовані,
4 прц. листи тов. кредит. земск.,
4½ прц. листи банку краєвого,
5 прц. облїґациї банку краєвого,
4 прц. позичку краєву,
4 прц. облїґациї пропінацийні,
і всїлякі ренти державні.

Папери ті продаємо і купуємо по найдокладнїйшім дневнім курсї.

Контора виміни

ц. к. упр. галиц. акц. Банку гіпотечного

Контора виміни і відділ депозитовий перенесений до льокалю партерового в будинку банковім.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·48
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Скольього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Віднї 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Скольього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам [illegible].

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.